

L'EUCARISTIA

per CARLO M. MARTINI

L'Eucaristia, amb tota l'economia sacramental que reassumeix, és el *signe* volgut pel Crist mateix i contínuament regit per ell, i, a més, amb una presència personal i real, per fer de mitjançer entre aquell *signe* definitiu i inexhaurible de l'amor de Déu que és la Pasqua, i el signe que és l'Església. Aquesta és, en efecte, la comunitat d'aquells que *fan el memorial* del Crist i del seu misteri pasqual i que per la força del Crist mateix, que es fa present enmig d'ells mitjançant l'Eucaristia, s'estimen com ell els estima i, donant testimoniatge de l'amor envers tothom, cerquen d'inserir-los tots en aquesta comunió d'amor que ve de Déu. [...]

L'Eucaristia és entesa i acollida en veritat no solament per les accions que ella suscita (és celebrada, adorada, rebuda amb les disposicions degudes...) o es fan certes coses a partir d'ella (s'estima, es lluita per la justícia...), sinó a més, sobretot, quan esdevé la *forma*, la font i el model operatiu que marca la vida comunitària i personal dels creients. A l'Eucaristia es present i operant en l'Església el Crist del misteri pasqual. És el Fill en actitud d'escoltar obedient la Paraula del Pare. Es el Fill que, en l'acte de donar la pròpia vida per amor, troba en la pregària dramàtica i dolcíssima adreçada al seu *Abbà* el coratge, la mesura, la norma del propi comportament envers els éssers humans.

Per tant, la celebració eucarística realitza en ella mateixa tot allò que fa que els creients donin *cos i sang* com el Crist pels germans, però agenollats, atents a escoltar i a acollir, reconeixent que tot això es do del Pare, sense confiar en les pròpies forces, sense projectar el servei als altres segons les pròpies maneres de veure.

Tot això demana de cultivar unes actituds interiors que precedeixin, acompanyin i segueixin la celebració eucarística: audició de la Paraula revelada, contemplació dels misteris de Jesús, intuïció de la voluntat del Pare entre el projecte de vida que brolla de la Pasqua-Eucaristia i les situacions espirituals sempre noves en què es troben les comunitats i els creients individualment. Per això, la pregària silenciosa, l'audició de la Paraula, la meditació bíblica, la reflexió personal, no estan separades de l'Eucaristia, sinó que hi estan vitalment unides. [...]

L'Eucaristia és la forma exemplar que plasma la vida de l'Església i de cadascun del creients sobre el model de la Pasqua. En aquesta llum, el fruit fonamental de l'Eucaristia és la caritat, com a capacitat de donar la vida tal com l'ha donada Jesús. Però la referència a Jesús col·loca la caritat dins les coordenades de la fe i de l'esperança: Jesús dona la vida en nom i en virtut d'una relació *contemplativa* especial amb el Pare. Aquesta relació de abandó confiat, d'audició, d'obediència, pot ser descrita en la seva extensió a tot creient en el Crist com a relació de fe i d'esperança. La fe expressa la seguretat de l'aliança, la confiança del creient en la fidelitat amorosa del Pare que ha ressuscitat dels morts Jesucrist. L'esperança va més enllà de les incerteses, els riscos, les contradiccions d'una llibertat humana que està sempre temptada d'infidelitat. Fent memòria contínua de les promeses de Déu i tornant a fer coincidir els propis projectes amb el projecte del Pare, el cristià s'obre al futur del Regne de Déu, pot projectar, pot confiar i esperar l'acompliment definitiu dels seus desigs. [...]

No és possible, doncs, acollir el fruit específic de l'Eucaristia, que és la caritat, sense caminar en la via de la fe i de l'esperança. Però això suposa un exercici constant d'audició silenciosa de la Paraula de Déu i d'abandó confiat al seu pla de salvació.